

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Σαράντα Πέντε

Jeff Pippenger
2026-02-12

Αριθμός Σαράντα Πέντε

Ανασκόπηση

Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Λευιτικού προσδιορίζει τρεις δοκιμασίες μέσα στην Πεντηκοστιανή περίοδο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η αντιστοίχιση της πρώτης ημέρας της εορτής των Σκηνοπηγιών με την ημέρα της Πεντηκοστής, και κατόπιν η αντιστοίχιση των σαράντα ημερών κατά τις οποίες ο Χριστός δίδασκε τους μαθητές πρόσωπο προς πρόσωπο πριν από την ανάληψή Του με την ημέρα των πρωτογεννημάτων, διαμορφώνει μια συνολική δομή που αντιπροσωπεύει τα μηνύματα των τριών αγγέλων.

Όταν ο «θάνατος, η ταφή και η ανάσταση» εφαρμόζεται ως ένα ενιαίο προφητικό waymark που έχει τρία βήματα, όπως αυτό παριστάνεται με το βάπτισμα του Χριστού, διαπιστώνουμε ότι πέντε ημέρες μετά την ανάσταση, κατά την ημέρα των πρωτογεννημάτων, καταφθάνει ως ιερά σύναξη το τέλος της επτάήμερης εορτής των αζύμων. Έτσι, κατά την ανάσταση του Χριστού, η οποία ευθυγραμμίζεται με την προσφορά των πρωτογεννημάτων, ακολουθεί μία περίοδος πέντε ημερών.

Στο τέλος της δομής που δημιουργείται με την ευθυγράμμιση της πρώτης ημέρας της εορτής της Σκηνοπηγίας με την ημέρα της Πεντηκοστής, υπάρχει ένα ακόμη ορόσημο με τρία βήματα, το οποίο επίσης ακολουθείται από πέντε ημέρες που εκτείνονται έως την Πεντηκοστή.

Μεταξύ αυτών των δύο «τριών σταδίων οροσήμεων ακολουθούμενων από πέντε ημέρες», μεσολαβεί μια περίοδος τριάντα ημερών. Όταν ευθυγραμμίζουμε την πρώτη ημέρα της εορτής των Σκηνοπηγιών με την ημέρα της Πεντηκοστής, κατανοούμε ότι πέντε ημέρες πριν από την εορτή των Σκηνοπηγιών ήταν η Ημέρα του Εξιλασμού. Δέκα ημέρες πριν από την Ημέρα του Εξιλασμού ήταν η εορτή των Σαλπίγγων. Οι σαράντα ημέρες κατά τις οποίες ο Χριστός δίδασκε πρόσωπο προς πρόσωπο μετά την ανάστασή Του, κατά την ημέρα των πρώτων καρπών, ευθυγραμμίζονται πέντε ημέρες μετά την εορτή των Σαλπίγγων και πέντε ημέρες πριν από την ημέρα του εξιλασμού.

Το τρίπτυχο ορόσημο του «θανάτου, της ταφής και της αναστάσεώς» Του, το οποίο ακολουθείται από πέντε ημέρες έως το τέλος της εορτής των αζύμων, επαναλαμβάνεται κατόπιν τριάντα ημέρες αργότερα, όταν εμφανίζεται το τρίπτυχο ορόσημο των «σαλπίγγων, της αναλήψεως και της κρίσεως», τα οποία στη συνέχεια ακολουθούνται από πέντε ημέρες έως την Πεντηκοστή. Το αρχικό τρίπτυχο ορόσημο προσδιορίζεται ευχερώς ως ένα ορόσημο με τρία βήματα, διότι ταυτοποιείται αμέσως ως τέτοιο με το βάπτισμα του Χριστού, το οποίο συμβολίζει τον «θάνατο, την ταφή και την ανάστασή» Του. Το βάπτισμα υπήρξε το άλφα της ιερής περιόδου των 1.260 ημερών, η οποία κορυφώθηκε στον «θάνατο, την ταφή και την ανάστασή» Του, που αποτέλεσαν

το ωμέγα των 1.260 ημερών.

Το ορόσημο των τριών βημάτων στο τέλος της Πεντηκοστιανής περιόδου πρέπει να αναγνωρισθεί μέσω προφητικής εφαρμογής. Μέσα στις πενήντα ημέρες της Πεντηκοστιανής περιόδου, η ίδια δομή απαντάται στην αρχή και στο τέλος. Με βάση την αρχή ότι ο Χριστός πάντοτε απεικονίζει το τέλος διά της αρχής, μπορούμε να προσδιορίσουμε τη γιορτή των σαλίγγων, ακολουθούμενη από την ανάληψη, ακολουθούμενη από την Ημέρα του Εξιλασμού, ακολουθούμενη από πέντε ημέρες, ως ένα «ορόσημο τριών βημάτων ακολουθούμενο από πέντε ημέρες».

Δοκιμάζουμε επίσης τα προτεινόμενα τρία βήματα με βάση τις βιβλικές κατευθυντήριες γραμμές ως προς τα χαρακτηριστικά καθενός από τα τρία βήματα. Τα τρία αυτά βήματα παριστάνονται επανειλημμένως στον Λόγο του Θεού. Είναι οι τρεις άγγελοι: είναι η αυλή, τα Άγια και τα Άγια των Αγίων· είναι το έργο του Αγίου Πνεύματος στο να ελέγχει περί αμαρτίας, περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως. Ο προσδιορισμός της εορτής των σαλίγγων, της αναλήψεως και της ημέρας του Εξιλασμού ως αυτών των τριών βημάτων απαιτεί να εναρμονίζεται καθένα από τα βήματα με την καθιερωμένη βιβλική μαρτυρία.

Οι Σάλπιγγες είναι μήνυμα προειδοποίησης και συνδέονται με τον πρώτο άγγελο, ο οποίος ανακράζει: «φοβήθητε τὸν Θεόν». Η ανάληψη του Χριστού είναι σύμβολο της δόξης της Δευτέρας Αυτού Παρουσίας, διότι η δεύτερη έκφραση του πρώτου αγγέλου είναι: «δότε αὐτῷ δόξαν». Η ημέρα τοῦ Ἐξιλασμοῦ είναι το σύμβολο της κρίσεως, και η τρίτη έκφραση του πρώτου αγγέλου είναι: «ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ». Υπάρχουν διάφοροι τρόποι να διακρίνει κανείς ότι τα προφητικά χαρακτηριστικά των τριών βημάτων στο ορόσημο στο τέλος της Πεντηκοστιανής περιόδου παριστούν τα τρία βήματα τοῦ αἰωνίου εὐαγγελίου, όπου πολλοί «καθαρίζονται, λευκαίνονται και δοκιμάζονται».

Έχοντας, λοιπόν, αυτά έτσι, δύνασθε τότε να δείτε ότι στο πρώτο ορόσημο των τριών βημάτων προσφέρεται η απαρχή του κριθαριού, και στο τελευταίο ορόσημο των τριών βημάτων προσφέρεται η απαρχή του σίτου. Δύνασθε τότε να δείτε ότι τα άλφα τρία βήματα της Πεντηκοστιανής περιόδου προσδιορίζουν άζυμο άρτο, ενώ το ωμέγα ορόσημο των τριών βημάτων προσδιορίζει ένζυμο άρτο. Δύνασθε ακόμη και να δείτε ότι στο ορόσημο των τριών βημάτων, στην αρχή, είναι όπου ο Χριστός υψώθηκε για να ελκύσει πάντας προς εαυτόν, και στο τελικό ορόσημο των τριών βημάτων υψώνεται το λάβαρο των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, για να ελκύσει τα έθνη.

Ο πρώτος και ο τρίτος άγγελος είναι ο ίδιος άγγελος στο προφητικό επίπεδο, διότι ο πρώτος είναι η αρχή—και ο τρίτος είναι το τέλος. Ο πρώτος άγγελος, το άλφα, αναγγέλλει την έναρξη της κρίσεως, και ο τελευταίος άγγελος, το ωμέγα, αναγγέλλει την ολοκλήρωση της κρίσεως. Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ενδυναμώθηκε από την εκπλήρωση του Ισλάμ στις 11 Αυγούστου 1840, και ο τρίτος άγγελος ενδυναμώθηκε από μία εκπλήρωση του Ισλάμ στις 11/9. Η Αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι η αποστολή τόσο του πρώτου όσο και του τρίτου αγγέλου ήταν να φωτίσουν τη γη με τη δόξα του. Άλλοι μάρτυρες αφθονούν, και παρέχουν άφθονη υποστήριξη για την ταυτοποίηση της δομής της Πεντηκοστιανής περιόδου, όπως εκτίθεται στις πενήντα ημέρες από την ανάσταση του Χριστού έως την Πεντηκοστή, με τα πρώτα είκοσι δύο εδάφια του

Λευιτικού είκοσι τρία και τα τελευταία είκοσι δύο εδάφια του Λευιτικού είκοσι τρία. Μεταξύ των δύο οροσήμων, τα οποία συνιστούν ένα ορόσημο τριών βημάτων ακολουθούμενο από πέντε ημέρες, υπάρχει μία περίοδος τριάντα ημερών που αντιπροσωπεύει τον δεύτερο άγγελο.

Το πρώτο ορόσημο των ημερών «τρία βήματα ακολουθούμενα από πέντε» είναι ο πρώτος άγγελος, οι τριάντα ημέρες είναι ο δεύτερος άγγελος και το δεύτερο ορόσημο των ημερών «τρία βήματα ακολουθούμενα από πέντε» είναι ο τρίτος άγγελος. Αυτά τα τρία βήματα καλύπτουν ολόκληρη την Πεντηκοστιανή περίοδο έως την Πεντηκοστή, η οποία κατόπιν σηματοδοτεί την έναρξη των επτά ημερών της εορτής της Σκηνοπηγίας, που αντιπροσωπεύει την έκχυση της όψιμης βροχής κατά τη διάρκεια της κρίσης του κυριακάτικου νόμου, αρχίζοντας από τον κυριακάτικο νόμο στις Ηνωμένες Πολιτείες και συνεχίζοντας έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί και η δοκιμασία του ανθρώπου κλείσει. Η δομή είναι θεϊκή, αλλά γεννά ορισμένες σοβαρές σκέψεις.

Σοβαρές Σκέψεις

Είναι προφανές ότι το ορόσημο που αντιπροσωπεύεται από τις «σάλπιγγες, την ανάληψη και την κρίση» είναι η λυδία λίθος και η τρίτη δοκιμασία. Η τρίτη δοκιμασία είναι πάντοτε η δοκιμασία της λυδίας λίθου, όπου ο χαρακτήρας εκδηλώνεται, αλλά ουδέποτε αναπτύσσεται.

«Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται μέσα σε μια κρίση. Όταν η σπουδαία φωνή ανήγγειλε κατά τα μεσάνυχτα: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού”, οι κοιμώμενες παρθένες εξυπνήθηκαν από τον ύπνο τους, και φάνηκε ποιοι είχαν κάνει προετοιμασία για το γεγονός. Και οι δύο ομάδες αιφνιδιάστηκαν, αλλά η μία ήταν προετοιμασμένη για την ανάγκη της στιγμής, ενώ η άλλη βρέθηκε απροετοίμαστη. Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται από τις περιστάσεις. Οι έκτακτες καταστάσεις φέρνουν στην επιφάνεια το αληθινό μέταλλο του χαρακτήρα. Κάποια αιφνίδια και απροσδόκητη συμφορά, πένθος ή κρίση, κάποια αναπάντεχη ασθένεια ή αγωνία, κάτι που φέρνει την ψυχή πρόσωπο προς πρόσωπο με τον θάνατο, θα φανερώσει την αληθινή εσωτερική ποιότητα του χαρακτήρα. Θα καταστεί φανερό αν υπάρχει ή όχι κάποια πραγματική πίστη στις υποσχέσεις του λόγου του Θεού. Θα καταστεί φανερό αν η ψυχή στηρίζεται ή όχι από τη χάρη, αν υπάρχει έλαιο στο αγγείο μαζί με τη λαμπάδα.»

«Καιροί δοκιμασίας έρχονται σε όλους. Πώς συμπεριφερόμαστε υπό τη δοκιμή και τη δοκιμασία του Θεού; Σβήνουν οι λαμπάδες μας; ή εξακολουθούμε να τις διατηρούμε αναμμένες; Είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε έκτακτη ανάγκη μέσω της σύνδεσής μας με Εκείνον που είναι πλήρης χάριτος και αληθείας; Οι πέντε φρόνιμες παρθένες δεν μπορούσαν να μεταδώσουν τον χαρακτήρα τους στις πέντε μωρές παρθένες. Ο χαρακτήρας πρέπει να διαμορφωθεί από εμάς ως άτομα.» Review and Herald, October 17, 1895.

Όταν φθάνει το ορόσημο της εορτής των σαλπύγων, ο χαρακτήρας σου σφραγίζεται για πάντα, υψώνεσαι ως σημείο και οι αμαρτίες σου εξαλείφονται για πάντα. Τα τρία βήματα αντιπροσωπεύουν τρεις όψεις της σφράγισης. Η έλευση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου φανερώνει εκείνους που έχουν έλαιο και που υψώνονται ως σημείο, καθώς οι αμαρτίες τους αφαιρούνται. Το μήνυμα, το έργο και η σφραγίδα είναι όλα ένα και το αυτό ορόσημο. Είναι ένα ορόσημο «που φέρνει την ψυχή πρόσωπο προς πρόσωπο με τον θάνατο» εξαιτίας μιας «απροσδόκητης συμφοράς». Η σάλπιγγα του Ισλάμ αντιπροσωπεύει εκείνη την

«απροσδόκητη συμφορά». Στο σημείο εκείνο το μήνυμα «Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται» διακηρύσσεται πέντε ημέρες πριν από τον νόμο της Κυριακής, όπου το μήνυμα μεταβάλλεται στην ισχυρή κραυγή του τρίτου αγγέλου.

Τα τρία βήματα του όροσήμου αποτελούν προσδιοριστικά στοιχεία της σφραγίσεως και της ύψώσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, άμέσως πρό του νόμου της Κυριακής. Είναι σαφές ότι ή λυδία λίθος των «σαλπίγγων, αναλήψεως και κρίσεως» έχει παρασταθεί διά της στρατοπεδικής συνάξεως του Exeter. Οί πέντε ημέρες μεταξύ της Ήμέρας του Έξιλασμου και της Πεντηκοστής αντιπροσωπεύουν τις εξήκοντα εξή ημέρες μεταξύ του τέλους της στρατοπεδικής συνάξεως του Exeter, την 17ην Αύγουστου, και της 22ας Οκτωβρίου 1844, ότε ή θύρα έκλεισθη. Αὐτὲς οί εξήκοντα εξή ημέρες της Μιλλεριτικῆς ιστορίας απεικονίζουν τις έσχατες ημέρες, και ύπ' αὐτήν την έννοιαν απεικονίζουν τή διακήρυξη του μηνύματος της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου από τους εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες.

Οι πέντε ημέρες έως την Πεντηκοστή αντιστοιχούν προς τις εξήντα έξι ημέρες κατά τις οποίες οι Μιλλερिताί διακήρυτταν το μήνυμα της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, το οποίο επίσης προτυπώθηκε διά της θριαμβευτικῆς εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα. Το πρώτο από τα τρία βήματα είναι η εορτή των σαλπίγγων, η οποία είναι η εβδόμη σάλπιγγα, ή το τρίτο ουαί, ή το Ισλάμ στις έσχατες ημέρες, και της θριαμβευτικῆς εισόδου του Χριστού προηγήθηκε το λύσιμο ενός όνου.

Προφητικώς, τούτο προσδιορίζει ότι το λύσιμο του όνου σηματοδοτεί την αρχή της θριαμβευτικῆς εισόδου, η οποία είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου. Η βιβλική προφητεία πρέπει να εφαρμοσθεί στις έσχατες ημέρες στο έκτο βασίλειο της βιβλικῆς προφητείας—το θηρίο της γης, τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το Ισλάμ θα πλήξει τις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως έπραξε κατά την 11η Σεπτεμβρίου, σηματοδοτώντας έτσι την αρχή της διακήρυξης της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου με ένα σημαντικό πλήγμα κατά των Ηνωμένων Πολιτειών από το Ισλάμ, και το τέλος της διακήρυξης της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου με ένα άλλο σημαντικό πλήγμα κατά των Ηνωμένων Πολιτειών από το Ισλάμ, διότι ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Το μήνυμα της Πεντηκοστής είναι το μήνυμα της δυνατῆς κραυγῆς, και η δυνατή κραυγή είναι απλώς μία κλιμάκωση του μηνύματος της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου. Στη Μιλλεριτική ιστορία η Κραυγή του Μεσονυκτίου έληξε όταν η θύρα έκλεισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, και λήγει όταν η θύρα κλείσει κατά τον νόμο της Κυριακής στις έσχατες ημέρες. Κατά την Πεντηκοστή ο Πέτρος διακήρυξε το μήνυμα του Ιωήλ, και η Πεντηκοστή είναι η ωμέγα κατάληξη της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, επομένως, ως άλφα αρχή της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, ο Πέτρος πρέπει, από προφητική αναγκαιότητα, να παρουσιάζει επίσης το μήνυμα του Ιωήλ. Κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου ο Πέτρος βρίσκεται στις Πράξεις κεφάλαιο 2, στο ανώγειο κατά την τρίτη ώρα, και έπειτα, την ίδια ημέρα, κατά την ενάτη ώρα, βρίσκεται στο ιερό διακηρύσσοντας το μήνυμα του Ιωήλ.

Ο Πέτρος είναι το σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά την Πεντηκοστή, η οποία είναι το τέλος της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, και είναι το σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στην αρχή της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου. Η σφράγιση και η ανόρθωση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αρχίζει με το λύσιμο του όνου όταν το Ισλάμ πλήττει. Όταν οι

Μιλλεριτες έφυγαν από τη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Έξετερ, μετέφεραν το μήνυμα σαν παλιρροϊκό κύμα, και συμβολικά προτυπώσαν τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες που επαναλαμβάνουν εκείνη την εμπειρία.

Αυτή η εφαρμογή καθίσταται σοβαρότερη όταν αναγνωρίσετε ότι ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους οι οποίοι διακηρύττουν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στη δοκιμασία λυδίας λίθου και στην τρίτη δοκιμασία της Πεντηκοστιανής περιόδου. Η τρίτη ώρα για τον Πέτρο κατά την Πεντηκοστή τον τοποθετεί στο ανώγειο, και το ανώγειο είναι επίσης οι δέκα ημέρες πριν από την Πεντηκοστή. Η δεύτερη δοκιμασία της Πεντηκοστιανής περιόδου είναι η τριακονθήμερη δοκιμασία του ναού που ακολουθεί τη θεμελιώδη δοκιμασία. Η δεύτερη δοκιμασία του ναού απαιτεί από τους πιστούς να εισέλθουν διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων, όπου οι αμαρτίες τους εξαλείφονται και όπου κάθονται διά της πίστεως μαζί με τον Χριστό στα επουράνια. Το βιβλίο των Πράξεων μάς πληροφορεί ότι ο Πέτρος άρχισε το κήρυγμά του πάνω στο βιβλίο του Ιωήλ κατά την τρίτη ώρα στο ανώγειο· έπειτα, κατά την ενάτη ώρα, βρισκόταν στον ναό.

Αλλ' ο Πέτρος, σταθείς με τους ένδεκα, ύψωσε τη φωνή αυτού και είπε προς αυτούς· Άνδρες Ιουδαίοι, και πάντες οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ, ας γίνη τούτο γνωστόν εις εσάς, και ακούσατε τους λόγους μου· διότι ούτοι δεν είναι μεθυσμένοι, καθώς σεις υπολαμβάνετε, επειδή είναι μόνον η τρίτη ώρα της ημέρας. Αλλά τούτο είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ. ... Ο δε Πέτρος και ο Ιωάννης ανέβαινον ομού εις το ιερόν κατά την ώραν της προσευχής, την ενάτην ώραν. Πράξεις 2:14-16· 3:1.

Ο Χριστός καθηλώθηκε επί του σταυρού κατά την τρίτη ώρα και απέθανε κατά την ενάτη ώρα. Ο θάνατός Του, η ταφή και η ανάστασή Του αποτελούν ένα ορόσημο με τρία βήματα. Το τρίτο βήμα, η ημέρα των απαρχών, εγκαινιάζει τις πενήντα ημέρες που ολοκληρώνονται κατά την Πεντηκοστή. Στο άλφα της Πεντηκοστιανής περιόδου η τρίτη και η ενάτη ώρα παρουσιάζουν σαφή αντίθεση, διότι ο Χριστός ήταν ζωντανός κατά την τρίτη ώρα και νεκρός κατά την ενάτη. Ο Πέτρος ήταν στο ανώγειο κατά την τρίτη ώρα και στον ναό κατά την ενάτη.

Η Πεντηκοστιανή περίοδος των πενήντα ιερών ημερών στον καιρό του Χριστού ήταν μία ιερή προφητική περίοδος, άμεσα συνδεδεμένη με την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Ήταν ιδιαίτερος συνδεδεμένη με την τελευταία εβδομάδα των τετρακοσίων ενενήντα ετών για το Ιουδαϊκό έθνος στο Δανιήλ εννέα. Εκείνη η ιερή εβδομάδα, κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, ήταν διηρημένη σε δύο ίσες περιόδους των 1.260 προφητικών ημερών. Η καρδιά εκείνης της εβδομάδος ήταν ο σταυρός. Ο σταυρός προσδιορίζει την τρίτη και την ενάτη ώρα, και ο Πέτρος στην Πεντηκοστή πράττει το ίδιο. Κατά το έτος 34, στο τέλος εκείνης της ίδιας ιερής εβδομάδος, όταν ο Κορνήλιος έστειλε να καλέσουν τον Πέτρο από την Καισάρεια τη Θαλασσινή, ήταν η ενάτη ώρα.

Υπήρχε δε κάποιος άνθρωπος στην Καισάρεια, ονομαζόμενος Κορνήλιος, εκατόνταρχος της σπείρας της καλουμένης Ιταλικής, ευσεβής και φοβούμενος τον Θεό μαζί με όλο τον οικο του, ο οποίος έδινε πολλές ελεημοσύνες στον λαό και προσευχόταν πάντοτε στον Θεό. Είδε σε όραμα καθαρά, περί την ενάτη ώρα της ημέρας, έναν άγγελο του Θεού να εισέρχεται προς αυτόν και να του λέγει: «Κορνήλιε». Και καθώς τον ατένισε, κυριεύθηκε από φόβο και είπε: «Τι είναι, Κύριε;» Και εκείνος του είπε: «Οι προσευχές σου και οι ελεημοσύνες σου ανέβηκαν

ως μνημόσυνο ενώπιον του Θεού. Και τώρα στείλε άνδρες στην Ιόπη και προσκάλεσε κάποιον Σίμωνα, ο οποίος επονομάζεται Πέτρος». Πράξεις 10:1–5.

Την επομένη ημέρα, ο Πέτρος ανεβαίνει στο δώμα για να προσευχηθεί κατά την έκτη ώρα.

Την επαύριον, ενώ εκείνοι οδοιπορούσαν και επλησίαζαν εις την πόλιν, ο Πέτρος ανέβηκε επάνω εις το δώμα διά να προσευχηθή περί την έκτην ώραν· και έγινε πολύ πεινασμένος και ήθελε να φάγη· ενώ όμως ητοιμάζαν, περιέπεσε εις έκστασιν, και είδε τον ουρανόν ανεωγμένον και κάποιον σκεύος να καταβαίνει προς αυτόν, ως να ήτο ένα μεγάλο σεντόνι δεμένο από τα τέσσερα άκρα και κατεβιβαζόμενο εις την γην· μέσα εις το οποίον υπήρχαν όλα τα τετράποδα της γης και τα θηρία και τα ερπετά και τα πετεινά του ουρανού. Και ήλθε προς αυτόν φωνή λέγουσα, Σηκώθητι, Πέτρε· σφάξε και φάγε. Ο δε Πέτρος είπε, Μη γένοιτο, Κύριε· διότι ουδέποτε έφαγα τίποτε βέβηλον ή ακάθαρτον. Και πάλιν ελάλησε προς αυτόν η φωνή εκ δευτέρου, Εκείνα τα οποία ο Θεός εκαθάρισε, συ μη λέγε βέβηλα. Τούτο δε έγινε τρις· και το σκεύος ανελήφθη πάλιν εις τον ουρανόν. Πράξεις 10:9–16.

Η κλήση προς τον Πέτρο να έλθει στην Καισάρεια γίνεται κατά την ενάτη ώρα, όταν ένας άγγελος καταφθάνει για να απευθυνθεί στον Κορνήλιο. Ο Κορνήλιος αντιπροσωπεύει τα άλλα τέκνα του Θεού, τα οποία καλούνται να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο άγγελος που καταφθάνει κατά τον νόμο της Κυριακής είναι η δεύτερη φωνή της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, η οποία καλεί εκείνους που βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα να φύγουν. Ο Πέτρος είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και ο Κορνήλιος είναι οι εργάτες της ενδεκάτης ώρας, οι οποίοι παριστάνονται στον Πέτρο ως ακάθαρτα ζώα. Η σχέση του Πέτρου και του Κορνηλίου είναι η σχέση της Αποκάλυψης επτά, όπου οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες προσδιορίζονται σε συνάφεια με το μεγάλο πλήθος. Στον Πέτρο δόθηκε τρεις φορές η εντολή να σηκωθεί, να σφάξει και να φάγει. Ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, η κλήση από τον Κορνήλιο είναι το σημείο όπου το λάβαρο προστάζεται να υψωθεί.

Ο Κορνήλιος βρίσκεται στην Καισάρεια τη Μαριτινή, η οποία μερικές φορές αποκαλείται Καισάρεια παρά τη θαλάσση. Το δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης μάς πληροφορεί ότι «τα ύδατα» «λαοί και όχλοι είναι και έθνη και γλώσσαι». Τα ύδατα είναι εκείνοι που βρίσκονται έξω από την εκκλησία του Θεού, και στην Αποκάλυψη, καθώς και στο όραμα του Πέτρου με τα ακάθαρτα θηρία, ο αριθμός τέσσερα αντιπροσωπεύει ολόκληρο τον κόσμο. Τέσσερα διάφορα θηρία εμφανίζονται στο όραμα του Πέτρου, και καταβαίνουν μέσα σε ένα σεντόνι, το οποίο κρατείται από τις τέσσερις άκρες του. Η σχέση του Πέτρου προς τον Κορνήλιο αναπαρίσταται επίσης από τον Νώε και τα θηρία που εισήλθαν στην κιβωτό.

Ο Πέτρος βρισκόταν στην Ιόπη, που σημαίνει «λαμπρή και ωραία», διότι, ως σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο Πέτρος είναι το λαμπρό και ωραίο λάβαρο προς τα Έθνη. Την ενάτη ώρα, τα Έθνη αφυπνίζονται προς το λάβαρο, το οποίο η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει ως το Σάββατο, τον νόμο του Θεού, το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και τους ιεραποστόλους ανά την υφήλιο που μεταφέρουν το μήνυμα των εσχάτων ημερών. Ο Κορνήλιος αφυπνίστηκε προς το λάβαρο όταν ο άγγελος έφθασε την ενάτη ώρα στην Καισάρεια παρά τη θάλασσα. Τότε το μήνυμα, κατά τον πεντηκοστιανό κυριακάτικο νόμο, πηγαίνει προς τον κόσμο — τη θάλασσα.

Η ύψωση του λάβαρου παριστάνεται επίσης ως η ύψωση του οίκου του Κυρίου υπεράνω των ορέων, και ο Πέτρος προσηυχόταν επί του δώματος της ωραίας λαμπράς πόλεως Ιόππης, κατά την έκτην ώρα, ακριβώς πριν από τον κυριακάτικο νόμο της ενάτης ώρας. Όταν οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες σφραγισθούν, οι περιστάσεις της κρίσεως μέσα στον κόσμο θα ελκύσουν τα άλλα τέκνα του Θεού, τα οποία βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα, να αναζητήσουν φως. Οδηγούνται να βρουν τον Πέτρο επάνω στο δώμα του οίκου στην Ιόππη.

Ο Πέτρος βρισκόταν επίσης στην Καισάρεια Φιλίππου στο κατά Ματθαίον δεκάτο έκτο κεφάλαιο. Η Καισάρεια Φιλίππου, στους πρόποδες του όρους Ερμών, είχε το ίδιο όνομα με την Καισάρεια την παραθαλάσσια, αλλά παρουσίαζε σαφή αντίθεση, καθώς η μία πόλη ήταν επάνω στη γη και η άλλη επάνω στη θάλασσα. Η σταύρωση του Χριστού κατά την τρίτη ώρα και ο θάνατός Του κατά την ενάτη προσδιορίζουν μία διακεκριμένη αντίθεση ζωής και θανάτου. Ο Πέτρος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, κατά την τρίτη και την ενάτη ώρα, προσδιορίζει μία διακεκριμένη αντίθεση από το ανώγειο έως τον ναό. Η Καισάρεια επί της γης ή η Καισάρεια επί της θαλάσσης αντιπροσωπεύει την αναγκαία προφητική αντίθεση της τρίτης και της ενάτης ώρας, αλλά δεν υπάρχει άμεση αναφορά στην τρίτη ώρα όταν ο Πέτρος βρισκόταν στην Καισάρεια Φιλίππου. Επί τη μαρτυρία δύο ή τριών, βεβαιούται κάθε πράγμα, και με την τρίτη και την ενάτη ώρα του σταυρού, καθώς και κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, αμφότερες οι απεικονίσεις αντιπροσωπεύονται από ένα και το αυτό πρόσωπο, είτε ο Χριστός ζωντανός ή εν τω τάφω, είτε ο Πέτρος στο ανώγειο ή στον ναό.

Η τρίτη μαρτυρία μιας τρίτης και ένατης ώρας στις δύο Καισάρειες προσδιορίζει τον Πέτρο ως τον πρωτεύοντα χαρακτήρα και στις δύο περιπτώσεις, όπως ήταν ο Χριστός στην αρχή της Πεντηκοστιανής περιόδου και ο Πέτρος στο τέλος εκείνης της ίδιας περιόδου. Ο άλφα χαρακτήρας της τρίτης ώρας είναι ο ίδιος με τον ωμέγα χαρακτήρα της ένατης ώρας, παρέχοντας μία μαρτυρία ότι η Καισάρεια Φιλίππου είναι το άλφα των δύο Καισαρειών. Η δεύτερη μαρτυρία είναι ότι το όνομα και των δύο πόλεων είναι το ίδιο, ώστε το όνομα του κύριου χαρακτήρα και το όνομα της πόλεως να είναι το ίδιο. Μία τρίτη μαρτυρία είναι η αντίθεση ξηράς και θαλάσσης. Όταν ο Πέτρος βρισκόταν στην Καισάρεια Φιλίππου, ήταν η τρίτη ώρα. Εδώ είναι όπου το μήνυμα γίνεται ακόμη σοβαρότερο.

Είναι ορθό να ευθυγραμμίζουμε δύο πόλεις με το ίδιο όνομα, πράγμα το οποίο κάνουμε, αλλά ενσωματώνουμε επίσης την τρίτη και την ενάτη ώρα στην εφαρμογή, βάσει της μαρτυρίας του Χριστού επί του σταυρού και του Πέτρου κατά την Πεντηκοστή. Φέροντας τις τρεις γραμμές μαζί —την τρίτη και την ενάτη ώρα του Χριστού, την τρίτη και την ενάτη ώρα του Πέτρου κατά την Πεντηκοστή— θεμελιώνουμε την τρίτη ώρα στην Καισάρεια Φιλίππου. Η ακριβώς ίδια προφητική λογική πρέπει να εφαρμοσθεί στον Κορνήλιο κατά την ενάτη ώρα, στον Πέτρο κατά την έκτη ώρα, και έπειτα στον Πέτρο στην Καισάρεια Φιλίππου κατά την τρίτη ώρα.

Ο Πέτρος βρίσκεται και στα τρία ορόσημα· ο Κορνήλιος είναι με τον Πέτρο κατά την έκτη και την ενάτη ώρα, αλλά όχι κατά την τρίτη στην Καισάρεια Φιλίππου. Η γραμμή συνδέεται, διότι κάθε βήμα αντιστοιχεί αντιστοίχως στην τρίτη, έκτη και ενάτη ώρα, από την Καισάρεια Φιλίππου στην Ιόππη και στην Καισάρεια τη Θαλασσία. Και οι δύο Καισάρειες είχαν τις πολιτισμικές τους ρίζες συνδεδεμένες τόσο με την Ελλάδα όσο και με τη Ρώμη, αλλά το ιδιαίτερο γνώρισμα της

Καισάρειας Φιλίππου ήταν ότι αποτελούσε την ενσάρκωση του απομακρυσμένου, μυστικιστικού παγανισμού, ενώ η Καισάρεια παρά τη θάλασσα ήταν εμπορικό και διοικητικό κέντρο, συγκεράζοντας τον ελληνικό πολιτισμό με τη ρωμαϊκή διακυβέρνηση. Η Καισάρεια Φιλίππου ήταν σύμβολο της εκκλησιαστικής πολιτικής και η Καισάρεια η Θαλασσία της κρατικής πολιτικής.

Στη γραμμή από την Καισάρεια προς την Καισάρεια, η Ιόππη είναι το μεσαίο βήμα από τρία βήματα. Τα τρία βήματα παριστάνονται από την τρίτη, την έκτη και την ενάτη ώρα. Η παραθαλάσσια Καισάρεια κατά την ενάτη ώρα είναι ο νόμος της Κυριακής, όταν το ευαγγέλιο πηγαίνει προς τα Έθνη. Τρεις ώρες νωρίτερα, κατά την έκτη ώρα, ο Πέτρος βρίσκεται στην Ιόππη, τη λαμπρή και φωτεινή πόλη. Τρεις ώρες πριν από αυτό, ο Πέτρος βρίσκεται στη γιορτή των Σαλπίγγων κατά την τρίτη ώρα. Η Καισάρεια προς Καισάρεια είναι η περίοδος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους που διακηρύττουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου από την αρχή έως το τέλος, διότι ο Ιησούς πάντοτε ευθυγραμμίζει την αρχή με το τέλος. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου αρχίζει με τη λύση του όνου στο ορόσημο της γιορτής των Σαλπίγγων, όπου ο Πέτρος διακηρύττει το μήνυμα του Ιωήλ.

Ο Πέτρος βρίσκεται στο τρίτο βήμα-ορόσημο της εορτής των σαλπίγγων, δηλαδή στην ανάληψη, την οποία ακολουθεί η κρίση. Σε εκείνο το ορόσημο, στο κατά Ματθαίον δεκάτο έκτο κεφάλαιο, τίθεται το ζήτημα περί του ποιος ήταν ο Χριστός. Το όνομα του Πέτρου αλλάζει και δηλώνεται από τον Χριστό ότι επάνω σε αυτήν την Πέτρα θα οικοδομήσει την εκκλησία Του. Η Πέτρα επάνω στην οποία οικοδομείται ο ναός είναι το θεμέλιο, και ο Πέτρος στην Καισάρεια Φιλίππου είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, το οποίο είναι το θεμελιώδες μήνυμα. Όταν ο Πέτρος φθάνει στο επόμενο βήμα, στην Ιόππη, αναλαμβάνεται όπως και ο Χριστός στο τέλος των σαράντα ημερών της πρόσωπο προς πρόσωπο διδασκαλίας. Η ανάληψη αποτελεί επίσης παραλληλισμό προς τον σταυρό, το πρωτεύον σημείο της ιστορίας της σωτηρίας· και ο σταυρός διαιρείται σε δύο μέρη, με τους δύο ληστές, το σχίσμο του καταπετάσματος προς τα Άγια των Αγίων, το σκότος και τις ώρες.

Από δε την έκτη ώρα έγινε σκότος επάνω σε όλη τη γη έως την ενάτη ώρα. Και περί την ενάτη ώρα εβόησε ο Ιησούς με φωνή μεγάλη, λέγων· Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί; τούτ' έστιν· Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με εγκατέλιπες; Ματθαίος 27:45, 46.

Στην Ιόππη, κατά την έκτη ώρα, ο Πέτρος βρίσκεται σε ένα προφητικό σημείο διαχωρισμού, μεταξύ των απολωλότων και των σωζομένων, μεταξύ φωτός και σκότους, και μεταξύ της ενάρξεως και της λήξεως της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Αυτή η τομή υπογραμμίζει τη μετάβαση του Λαοδικειανού κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στο Φιλαδελφικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Σηματοδοτεί την πλήρη απόρριψη της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Αυτή η κλειστή θύρα της κρίσεως, η οποία παριστάνεται από την Ημέρα του Εξιλασμού, έρχεται πέντε ημέρες πριν από τον Πεντηκοστιανό Κυριακάτικο νόμο. Της κρίσεως αυτής προηγείται η ανάληψη, και πριν από αυτήν, το μήνυμα της σάλπιγγος. Αυτά τα τρία βήματα αντιπροσωπεύουν το ορόσημο όπου εντυπώνεται η σφραγίδα του Θεού, και το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου κηρύσσεται από τη θριαμβεύουσα εκκλησία προς εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Κορνήλιο.

Ο Πέτρος διακηρύττει το μήνυμα κατά την Πεντηκοστή, και η Πεντηκοστή σηματοδοτεί το τέλος του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Είναι, επομένως, προφητικώς αναγκαίο ο Πέτρος να διακηρύττει επίσης το μήνυμα στην αρχή της περιόδου της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η αρχή πάντοτε απεικονίζει το τέλος. Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου του Πέτρου ενδυναμώνεται όταν ο όνος του Ισλάμ λύεται και επιτίθεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως πράττει και πάλι κατά τον νόμο της Κυριακής. Το ότι ο Πέτρος διακηρύττει το μήνυμα κατά την τρίτη και την ενάτη ώρα της Πεντηκοστής προσδιορίζει την αρχή και το τέλος της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Στη γραμμή που εξετάζουμε, οι σαράντα ημέρες που λήγουν κατά την ανάληψη του Χριστού, αρχίζουν επίσης και τις δέκα ημέρες στο υπερώο. Πέντε ημέρες μέσα στις δέκα ημέρες, η ημέρα του εξιλασμού καταδεικνύει ότι οι αμαρτίες του Ισραήλ έχουν εξαλειφθεί και η εκκλησία έχει ετοιμάσει τον εαυτό της. Κατά την τρίτη ώρα ο Πέτρος ήταν στο υπερώο κατά την Πεντηκοστή. Κατά την ενάτη ώρα του κυριακάτικου νόμου, το μήνυμα μεταβάλλεται από το μεσονύκτιο κραυγή στην ισχυρή κραυγή.

Η διακήρυξη του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου από τον Πέτρο λαμβάνει χώρα όταν αυτός βρίσκεται στην τρίτη ώρα. Το άγγελμα αυτό χαρακτηρίζεται από την εορτή των σαλπίγγων, όταν ο όνος λύεται, και από την Καισάρεια Φιλίππου· και η Καισάρεια Φιλίππου είναι επίσης το Πάνειον. Το Πάνειον παριστάνεται στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα. Ο Πέτρος ταυτοποιεί όχι μόνον ένα ισλαμικό πλήγμα κατά των Ηνωμένων Πολιτειών όταν ο όνος λύεται στην έναρξη της διακήρυξης της Κραυγής του Μεσονυκτίου, αλλά ο Πέτρος βρίσκεται ταυτοχρόνως και στη μάχη του Πανείου που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής. Η μάχη του Πανείου είναι ένα παράλληλο γεγονός προς το ισλαμικό πλήγμα κατά των Ηνωμένων Πολιτειών.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.